

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Kfv.V.35.580/2011/14.szám

A Kúria a dr. Szepesi Dóra ügyvéd (....) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek a dr. Tóth Éva Rita jogtanácsos által képviselt Nemzeti Adó- és Vámhivatal Közép-magyarországi Regionális Adó Főigazgatósága(....) alperes ellen adóügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében a Pest Megyei Bíróság 2011. április 8. napján kelt 6.K.26.305/2007/51. számú ítélete ellen a felperes által 53. sorszám alatt előterjesztett felülvizsgálati kérelem folytán eljárva - nyilvános tárgyaláson - meghozta az alábbi

í t é l e t e t:

A Kúria a Pest Megyei Bíróság 6.K.26.305/2007/51. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 200.000 (kettőszázezer) forint felülvizsgálati perköltséget.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - mindösszesen 6.110.900 (hatmillió-egyszáztízezer-kilencszáz) forint felülvizsgálati eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen további felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az adóhatóság a felperesnél 2005. március, április, május, június-augusztus, szeptember és október hónapokra általános forgalmi adó (a továbbiakban: áfa) adónemben bevallások utólagos vizsgálatára irányuló ellenőrzést végzett.

A revízió eredményeként hozott elsőfokú határozatokban kötelezte a felperest a jogosulatlan igénylésnek minősülő áfa adókülönbök megfizetésre, és ezek után 50%-os mértékű adóbírságot szabott ki.

A felperes fellebbezései alapján eljáró alperes helyben hagyta a felperes terhére 33.004.000 Ft, 13.230.000 Ft, 12.348.000 Ft, 27.677.000 Ft, 10.470.000 Ft és 5.123.000 Ft áfa adókülönbök előíró elsőfokú határozatokat. Érdemi döntését az általános

forgalmi adóról szóló 1992. évi LXXIV. törvény (a továbbiakban: Áfa tv.) 6.§ (1) bekezdésére, 11. § (1) bekezdésére, 32. § (1) bekezdésére, 35. § (1) bekezdés a.) pontjára, 44. § (5) bekezdésére, a számvitelről szóló 2000. évi C. törvény (a továbbiakban: Sztv.) 15. § (3) bekezdésére, 166. § (2) bekezdésére, az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Art.) 1. § (7) bekezdésére alapította. Határozatait azzal indokolta, hogy a felperes által befogadott, G. Kft. által kiállított számlák tartalmilag hiteltelen dokumentumok, ezért nem szolgálhatnak adólevonási jog alapjául. A G. Kft. által kibocsátott számlák szerinti gazdasági események a számla szerinti felek között, a számlák szerinti módon a valóságban nem mentek és nem is mehettek végbe. Az ellenőrzés során feltárt szerződéses láncolat létrehozására és működtetésére kizárólag annak érdekében került sor, hogy „az adólevonási jog érvényesítésének a feltételeit megteremtve, felperest az adózási törvény által meg nem engedett előnyhöz juttassa”, lehetővé tegye az adólevonási jog gyakorlását, miközben a szállítói számlákban feltüntetett gazdasági esemény nem egyezett meg a felek között ténylegesen végbe ment ügyletek tartalmával. Hivatkozott arra is, hogy a következő időszakra átvihető követelések összegét - a felperesi bevallásokkal szemben - a korábbi revíziók eredményeként hozott határozatainak megállapításaira figyelemmel határozta meg. A bevallások és az ezt megelőző revíziók megállapítása miatt kimutatható eltérést a felperes terhére az Art. 178. § 3. pontja értelmében adókülönbözetként kellett előírnia.

A felperes kereseteiben az alperesi határozatok hatályon kívül helyezését, vagy megváltoztatását kérte. Érvelése szerint áfa bevallásai minden tekintetben megfeleltek a törvényi előírásoknak, az alperes határozatai eljárási és anyagi jogszabályokat sértenek.

Az elsőfokú bíróság a felperes keresetei alapján indult ügyeket egyesítette, és az 6.K.26.305/2007/51. számú egyesített ügyben hozott ítéletében felperes kereseteit elutasította. Jogi álláspontja a következő volt:

Az alperes keresettel támadott határozatait eljárási jogszabálysértés nélkül, a tényállás teljes körű feltárásával, bizonyítottan, megalapozottan, a jogvita eldöntésére irányadó anyagi jogi jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően hozta meg.

A felperes felülvizsgálati kérelmében kérte a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, arra hivatkozva, hogy az „tény-, valóság, és jogellenes”. Előadása szerint az alperes korlátozta irat betekintési jogát, és nem azonos módon minősítette a szerződéses láncolatban résztvevő gazdasági társaságok jogügyleteit, tehát az ettől eltérő ítéleti megállapítások iratellenesek. Sérelmezte a tanúk meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítványainak elutasítását, vitatta az Art. 1. § (7)

bekezdésének alkalmazását. Kérte, hogy a Kúria kezdeményezzen az Európai Unió Bírósága (a továbbiakban: EUB) előtt előzetes döntéshozatali eljárást a tekintetben, hogy az EUB ítélete „kötelezi-e a tagállam igazságszolgáltatását az ítéletben foglaltak teljesítésére”, az EUB ítéletei kötelező erővel bírnak-e a tagállamok államhatalmi szerveire, „van-e jogköre a tagállami bíróságnak általános korlátozást kimondani az EUB döntési jogkörére vonatkozóan”, lehet-e az Art. 7. § (1) bekezdésének rendelkezéseit a HÉA irányelv szerinti „eltérő különös intézkedéseknek” tekinteni, megfelel-e a „szabadságon, a biztonságon és a jogérvényesülésén alapuló térség megvalósulásának”, amit az Európai Unió célként tűzött ki, az, hogy csak korlátozottan ismerheti meg az iratokat. A felperes a felülvizsgálati kérelmének előterjesztése után több, mellékletekkel is ellátott beadványt nyújtott be a Kúriához.

Az alperes ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte, és kifejtette azt is, hogy álláspontja szerint nem indokolt az előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezése.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A felülvizsgálati eljárás során nincs helye bizonyítás feltételének, a bizonyítékok ismételt egybevetésének, felülmérlegelésnek, a Kúria a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben a rendelkezésére álló iratok alapján dönthet. (Pp.275. §, BH2002.29.).

A Pp. 272. § (1) és (2) bekezdései értelmében a felülvizsgálati kérelmet a jogerős ítélet közlésétől számított 60 napon belül kell benyújtani, és ebben kell előadni - mégpedig jogszabálysértés megjelölése mellett -, hogy a fél a határozat megváltoztatását, mennyiben és milyen okból kívánja. A felülvizsgálati kérelmet e törvényi rendelkezésekből következően 60 napon túl nem lehet kiegészíteni, kiterjeszteni, és nem lehet hivatkozni a felülvizsgálati eljárásban - annak rendkívüli jogorvoslati jellege miatt - alapeljárás során fel nem merült, ennél fogva el nem bíralt új tényre, körülményre, bizonyítékra, jogcímre sem. Ezen okok miatt a Kúria érdemben nem vizsgálódhatott, nem dönthetett, és nem is döntött a Pp. 272. §-ában szereplő szabályozásnak meg nem felelő, felülvizsgálati kérelmet követően utóbb benyújtott beadványokról, valamint az ezekhez csatolt dokumentumokról. (BH2002.283.,447.,490.,BH2005.178.,BH2009. 122.)

Ítéleti tényállás kapcsán jogszabálysértés csak akkor állapítható meg, ha az hiányos, iratellenes avagy téves, okszerűtlen, a logika szabályainak meg nem felelő tényeket, ténybeli következtetéseket rögzít. Nem állapítható meg iratellenesség azon a címen, hogy a fél álláspontja valamely bizonyíték bizonyító ereje tekintetében nem azonos a bíróságéval, ez ugyanis nem iratellenességre utal, hanem a

bizonyítékok felülmérlegelésére irányul, amire a rendkívüli jogorvoslati eljárásban nincs lehetőség.

A felperes a felülvizsgálati kérelemében nevesített esetekben tévesen hivatkozott arra, hogy a jogerős ítélet iratellenes megállapításokat tartalmazna. Az elsőfokú bíróság ugyanis - a rendelkezésre álló iratokból megállapíthatóan - iratszerűen rögzítette, hogy a felperes számára az irat betekintési jog és a másolatok kérésének lehetősége - az Art. 100. § (3) bekezdése, valamint a 12. § (3) bekezdése szerint - mindvégig biztosítva volt. Ennek alátámasztásaként utal a Kúria az ügy iratai között fellelhető feljegyzés elnevezésű dokumentumokra, melyek pontosan tartalmazzák azoknak az iratoknak a listáját, amelyekbe a felperes betekinthetett, illetve, amelyekről másolatokat kaphatott, ezen felüli egyéb iratok megtekintését a felperes nem kezdeményezte. Hangsúlyozza e körben a Kúria, hogy a közigazgatási eljárás során egyébként jelen per felperesének jogi képviselője látta el a számlakibocsátó képviselőjét is, tehát már emiatt is ismerte az ügy eldöntése szempontjából releváns iratokat. Az alperes határozatai továbbá teljes körűen, nyilvánvalóan, pontosan megismerhetően tartalmazzák mindazokat a bizonyítékokat, amelyeken az érdemi döntések alapulnak, ezekben még utalás sincs olyan okiratra vagy bizonyítékra, amely megismerésében a felperest bárki korlátozta volna.

A felperes bizonyításai indítványainak elutasítására jogszerűen került sor, ennek indokait az elsőfokú bíróság ítéletében részletezte, az e körben kifejtett jogi álláspontot a Kúria - annak megismétlése nélkül - teljes körűen osztja. A Kúria a felülvizsgálati kérelemben kifejtettekre figyelemmel csupán a következőkre kíván rámutatni:

Az Áfa tv. 40. § (6) bekezdése egyértelműen az adó összeget és/vagy adómértéket, illetve a 44. § (2) bekezdése szerinti százaléértéket tartalmazó bizonylat kibocsátásának tényéhez köti az adófizetési kötelezettséget. A Kúria, illetve ezt megelőzően a Legfelsőbb Bíróság - a közösségi joggal összhangban állóan - már több határozatában rámutatott arra, hogy nem azonos az adófizetési kötelezettség, illetve az adólevonási jog szabályozása. Az adólevonási jog csak az Áfa tv. 32. § (1) bekezdés a) pontja, 35. § (1) bekezdés a) pontja, Sztv. 166. § (2) bekezdése szerinti tartalmilag hiteles számviteli bizonylat alapján gyakorolható. Jogszerűen járt el tehát az alperes akkor, amikor ugyanazon jogviszony két alanya esetében a számlakibocsátó oldalán a számla kiállításához, mint jogi tényhez adófizetési kötelezettséget kapcsolt, és a számlabefogadó, tehát a felperes esetében az adólevonási jog gyakorlását - a tartalmilag hiteltelen, fiktív bizonylatok miatt - megtagadta. A keresettel támadott határozatok teljes körűen megfelelnek az előzőekben ismertetett jogszabályi

rendelkezőknek és az Art. 130. §-ában foglaltaknak.(C-566/07., Kfv.V.35.226/2011/6., Kfv.V.35.070/211/11.)

Az alperes és a bíróság - a felperes érvelésével ellentétben - nem mondta ki az ügyletek semmisségét vagy érvénytelenségét, hanem ezeket adózási szempontból minősítette, mégpedig valódi tartalmuk szerint, mivel erre jogosult és köteles is volt. (724/B/1994. számú AB határozat, Art. 1.§ (7) bekezdése).

A jogerős ítélet teljes körűen megfelel a Pp. 206. § (1) bekezdésében, 221. § (1) bekezdésében foglaltaknak. Jogszerű az ebbe foglalt érdemi döntés, mely szerint az alperes bizonyította, hogy a felperes felé számlát kibocsátó társaság a számlák szerinti gazdasági események teljesítésére a számlák szerinti módon nem volt képes, ezek a bizonylatok tartalmilag hiteltelenek, és a felperes a Pp. 164. § (1) bekezdése alapján eljárva olyan bizonyítást nem ajánlott fel, ami alkalmas lett volna a keresettel támadott határozatoktól eltérő tényállás megállapítására.

A Kúria álláspontja szerint jelen ügyben nincs szükség előzetes döntéshozatali eljárás kezdeményezésére, mivel nem merült fel olyan kérdés, amely az EUB döntését igényelné (Pp. 155/A.§ (1) és (3) bekezdései) Ennek indokai a következők:

A rendelkezésre álló iratok szerint az alperes és az első fokú bíróság sem akadályozta a felperest az iratmegismerésben.

Az alperes, az első fokú bíróság, továbbá a Kúria jelen ügyben sem vonta kétségbe, hogy az EUB által hozott ítéletek, illetőleg az ezekben kifejtett jogértelmezés kötelező a kérdést előterjesztő nemzeti bíróságra, illetve mindazon nemzeti bíróságokra, amelyek azonos, illetve tartalmilag hasonló kérdésekben ítélik meg.(C-29/68.,C-14/83.)

A jelen ügyben a keresettel illetve felülvizsgálati kérelemmel támadott határozatok - a felperes érvelésével ellentétben - megfelelnek a C-439/04. és C-440/04. valamint a C-354/04, C-355/04 és C-484/04. számú ítéletekben foglaltaknak.

Nem kell előzetes döntéshozatali eljárást kezdeményezni akkor, ha az értelmezés irreleváns a perbeli jogvita eldöntése szempontjából, vagy ha a közösségi jog olyan egyértelmű, hogy nem merül fel kétség a szabályt illetően.(acte clair, CILFIT ügy, C-566/07. Art.130.§)

A kifejtettekre figyelemmel a Kúria azt állapította meg, hogy a jogerős ítélet a felülvizsgálati kérelem által vitatott körben nem sért eljárási, illetve anyagi jogszabályt, ezért azt a Pp. 275. § (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

A pereszes felperes a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján köteles felülvizsgálati perköltség megfizetésére.

A felülvizsgálati eljárási illetékre vonatkozó ítéleti rendelkezés

az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 50. § (1)
bekezdésében és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2)
bekezdésében foglaltakon alapul.

Budapest, 2012. június 14.

**Dr. Lomnici Zoltán sk. a tanács elnöke, Dr. Kárpáti Magdolna sk. előadó
bíró, Dr. Kurucz Krisztina sk. bíró**